1

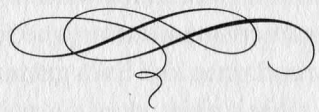

Elegantiškas kelioninis ekipažas šokčiojo ir nevikriai šlitiniavo šunkelio provėžomis, ir ilgos varginančios kelionės nukamuota ledi Enė Džilbert nekantriai atsidūsėjusi prigludo skruostu vyrui prie peties.

– Dar visa valanda kelio, ne mažiau, o mane jau baigia užgraužti nežinomybė! Noriu kuo greičiau pamatyti, kaip atrodo Vitnė dabar, kai užaugo ir subrendo!

Ledi Enė vėl atiduso ir ilgam nutilo išsiblaškiusiu žvilgsniu pro karietos langą klydinėdama po laukus ir pievas, prižėlusias aukštos vešlios žolės, kurioje ryškiai margavo rausvos rusmenės ir skaisčiai geltoni vėdrynai. Tik pamanykite, ji nematė dukterėčios Vitnės bemaž vienuolika metų! Kas gali žinoti, kaip per šį laiką mergina pasikeitė!

– Tikriausiai bus tokia pat dailutė kaip ir jos motina. Ir paveldėjusi motinos šypseną, jos gerumą, švelnumą ir ramų, nuolaidų būdą...

Lordas Džilbertas metė į žmoną skeptišką žvilgsnį.

– Nuolaidų būdą? – linksmai ir nepatikliai pasitikslino jis. – Man regis, jos tėvas sakė visai ne taip, veikiau priešingai...

Patyręs diplomatas, Britanijos atstovybės Paryžiuje atašė lordas Džilbertas buvo nepralenkiamas užuominų, nutylėjimų, alegorijų, atsikalbinėjimų ir intrigų meistras, tačiau privačiame gyvenime mieliau rinkosi žvalų, aštroką tiesmukumą ir todėl visada rėždavo į akis tiesą, kad ir kokia nemaloni ji būtų.

– Leisk tau priminti, – tarė jis, pasirausė kišenėse ir ištraukė Vitnės tėvo laišką. Lordas pasibalnojo akiniais nosį ir niūriai bei ryžtingai ignoruodamas ledi Enės grimasą pradėjo skaityti:

Vitnės manieros išties klaikios, elgesys nepakenčiamas. Ji savavalė nutrūktgalvė, varanti į nevilčių visus pažįstamus. Kiek kartų per ją esu atsidūręs nesmagioje padėtyje! Maldauju pasiimti ją į Paryžių ir viliuosi, kad auklėjant šitą įžūlią ir užsispyrusią mergiūkštę Jums galbūt pavyks susilaukti didesnės sėkmės nei man.

– Na? Ar gali parodyti vietą, kur kalbama apie jos „malonų būdą"? – nusišaipė Edvardas. Žmona apdovanojo jį suirzusiu žvilgsniu.

– Martinas Stounas – šaltas, bejausmis žmogus, ir net jeigu Vitnė būtų šventoji, vis tiek rastų prie ko prikibti! Prisimink, kaip šaukė ant jos ir išsiuntė į miegamąjį mano sesers laidotuvių dieną!

Pamatęs užlaužtą į viršų ledi Enės smakrą, Edvardas taikiai apkabino ją per pečius.

– Tas žmogus man taip pat nėra simpatingas, bet turi pripažinti: kai pirma laiko iš gyvenimo pasitraukia jauna žmona, o tavo paties dukra penkiasdešimties susirinkusių žmonių akivaizdoje apkaltina tave, girdi, uždarei mamą dėžėje bijodamas, kad ji nepabėgtų, tai yra itin nemalonu ir anaiptol nepadeda atsiskleisti jo geram būdui.

– Bet Vitnei tada buvo vos penkeri! – karštai užginčijo Enė.

– Taip. Tačiau Martinas labai sielvartavo! Be to, jeigu neklystu, į miegamąjį jis mergaitę išsiuntė ne už šią pražangą. Tai nutiko vėliau, kai visi susirinko svetainėje, o Vitnė ėmė trypti kojomis ir pagrasino pasiskųsianti Dievui, jeigu mes tuoj pat neišlaisvinsime jos mamos.

– Kokia nesutramdoma dvasia, Edvardai, – nusišypsojo Enė. – Tą akimirką man pasirodė, kad nuo mažos jos nosytės tuoj nulakstys visos strazdanos! Pripažink, ji buvo nuostabi.

– Tiesą sakant... taip, – nuolankiai pritarė Edvardas. – Bent jau man taip pasirodė.

Kai Džilbertų fajetonas kirto dvaro ribą, jaunimo būrelis lūkuriavo pietinėje pievelėje ir nekantriai dairėsi arklidės pusėn. Miniatiūrinė blondinė susiglostė rausvus mezginiuotus sijonus ir artistiškai atsiduso, kad kuo labiau išryškėtų gundanti lomelė iškirptėje.

– Kaip manote, ką šį kartą sumanė Vitnė? – pasiteiravo ji stovinčio šalimais dailaus šviesiaplaukio džentelmeno.

Žvelgdamas į plačiai atvertas žydras Elizabetos Ašton akis, Polas Sevarinas nusišypsojo. Dieve, Vitnė mielai atiduotų dešinę ranką, kad tik šita šypsena būtų skirta jai!

– Būkite mažumėlę kantresnė, Elizabeta, – patarė jis.

– Ak, Elizabeta, juk aišku: niekas iš mūsų nė nenutuokia, ką šį kartą sumanė Vitnė, – dygiai mestelėjo Margareta Meriton. – Tačiau galite neabejoti – tikrai kokią nors papiktinančią kvailystę!

– Margareta, šiandien mes visi esame Vitnės svečiai, – papriekaištavo Polas.

– Nesuprantu, kodėl amžinai ją ginate! – pagiežingai atšovė Margareta. – Tikrai koktu žiūrėti, kaip ji visų akyse paskui jus

laksto nė kiek neslėpdama ketinimų, ir jūs puikiai tai žinote! Stačiai nepadorus reginys!

– Margareta! – suurzgė Polas. – Aš pasakiau: liaukitės!

Susierzinęs jaunuolis atsiduso ir įsmeigė akis į išblizgintus ilgaaulius.

Persekiodama jį, Vitnė tikrai išstato save žmonių pajuokai, apylinkėse, velniai rautų, visi vien apie tai ir kalba!

Supratęs, kad tapo ilgesingų žvilgsnių ir dievinančių penkiolikmetės mergaitės šypsenų objektu, iš pradžių jis tik smaginosi, bet vėliau Vitnė įniko ne juokais jį persekioti, ryžtingai ir pasitelkusi meistrišką taktiką, kaip koks sijonuotas Napoleonas. Vos jis išvykdavo už dvaro ribų, būtinai pakeliui susitikdavo Vitnę, tarsi ši būtų kur nors netoliese įsirengusi slaptą stebėjimo punktą ar papirkusi Polo namų tarnus. Šiaip ar taip, apie kiekvieną jo krustelėjimą mergiūkštė tuoj pat sužinodavo ir šis vaikiškas susižavėjimas Polui greitai nustojo atrodyti nekaltas ar juokingas.

Prieš tris savaites Vitnė nusekė jį iki čionykštės užeigos ir Polas, nugrimzdęs maloniuose apmąstymuose, ar verta priimti šeimininko dukters pakuždomis ištartą pasiūlymą pasivaikščioti po daržinę, netyčia pakėlė galvą ir žvilgsniu susidūrė su pažįstamomis ryškiai žaliomis akimis, žvelgiančiomis į jį pro lango stiklą. Atstūmęs bokalą su alumi, jis lėkte išlėkė laukan, čiupo Vitnę už alkūnės, be jokių ceremonijų užsodino ant jos pačios arklio ir griežtai priminė, kad tėvas tikrai pradės ieškoti dukters, jeigu ši iki vakaro negrįš namo.

Nusprendęs, kad mergiūkšte jau atsikratė, jis grįžo vidun ir paprašė dar vieno bokalo alaus. Šeimininko duktė atnešė gėrimą ir pasilenkusi kviečiamai slystelėjo svaria krūtine jam per petį, bet tą akimirką, kai jaunuoliui prieš akis ūmai iškilo dviejų nuogų kūnų, susipynusių glėbyje ant šieno, gundantis

reginys, kitame lange pasirodė tos pačios skaidrios žalios akys! Teko pažerti ant stalo saują monetų, kurios turėjo išgydyti užgautą išsigandusios merginos savimeilę, o pačiam joti namo... ir grįžtant vėl susitikti panelę Stoun.

Polas pradėjo jaustis kaip medžiojamas žvėris, prie kurio sėlina nepermaldaujamas medžiotojas, kaip nusikaltėlis, kuris tuoj tuoj bus sučiuptas, ir jo kantrybė jau ėmė sekti. Vis dėlto, suirzęs galvojo Polas, štai stovi jis po ryškia balandžio saule ir nežinia kodėl mėgina apginti Vitnę nuo išpuolių, kurių ši tikrai yra nusipelniusi.

Gražutė mergina Emilė Viljams, keleriais metais jaunesnė už kitus, sunerimusi pažvelgė į Polą.

– Manau, man reikėtų pažiūrėti, ko taip užgaišo Vitnė, – pralemeno ji, skubiai pasileido per pievelę ir nužingsniavo palei baltintą tvorą, atsiremiančią į arklidę. Atidariusi didžiules dvivėres duris, Emilė pažvelgė į ilgą koridorių, kurio abiejose pusėse buvo įrengti gardai. – Kur yra panelė Vitnė? – paklausė ji jaunesniojo arklininko, vedančio už pavadžio juodą arklį.

– Tenai, panele.

Net prieblandoje Emilė pastebėjo, kaip berniukas, galva parodęs į podėlį, užsiplieskė raudoniu.

Emilė nesusigaudydama pažvelgė ton pusėn, tyliai pasibeldė į duris ir įėjo, bet atsivėręs prieš akis vaizdas privertė ją sustingti. Ilgas Vitnės Elisonos Stoun kojas buvo aptempusios šiurkštaus rudo audinio jojimo kelnės, beveik nepadoriai prilipusios prie grakščių jos šlaunų ir ant liemens paristos virvagaliu. Neminint kelnių, Vitnė vilkėjo tik plonyčiais marškinėliais.

– Bet... nejaugi tu pasirodysi žmonėms taip apsirengusi? – aiktelėjo mergina.

Vitnė atsigręžė ir linksmai pažvelgė į apstulbusią draugę.

– Aišku, kad ne! Ant viršaus užsimesiu marškinius.